

فصلنامه تاریخ اسلام

سال ششم، تابستان ۱۳۸۴، شماره مسلسل ۲۲، ص ۱۹۷-۲۰۵

ابن ابی الحدید^۱

ال. ویکواو گلیری

مترجم: علی اکبر عباسی^{**}

ابن ابی الحدید از شخصیت‌های درخشان علمی قرن هفتم هجری است، مهم‌ترین اثر او شرح نهج البلاغه است که یکی از شرح‌های عالی بر این کتاب شریف محسوب می‌گردد. دانش گسترده، تساهل و تسامح فوق‌العاده و استفاده مؤلف از منابع پیشین و کتاب‌های ارزش‌مندی که بسیاری از آنها اندکی پس از نگارش آن شرح، در هجوم مغولان نابود گردید، به ارزش این اثر افزوده است. در این مقاله، سیرزندگانی، فعالیت‌های علمی، گرایش‌های مذهبی و سیاسی ابن ابی الحدید و شیوه کار وی از دیدگاه یکی از محققان غربی و از نویسندگان مقالات دایرة المعارف اسلام، تجزیه و تحلیل شده است.

واژه‌های کلیدی: علی رضی الله عنه، نهج البلاغه، ابن ابی الحدید، شرح نهج البلاغه، مغول.

ابن ابی‌الحدید در رشته‌های علمی، مانند زبان عربی، شعر و ادب، معانی و بیان، کلام و تاریخ صدر اسلام، دانشمند بزرگی بود، علاوه بر این، وی یک قاضی اصولی و نویسنده برجسته در زمینه شعر و نثر محسوب می‌گردد. او در اول ذی‌الحجه ۵۸۶ هـ برابر با سی‌ام دسامبر ۱۱۹۰ م در مداین متولد شد و در سال (۵۶۵۵/۱۲۵۷ م) یا (۶۵۶/۱۲۵۸ م) به فاصله کمی پیش یا پس از آن که مغولان بغداد را تسخیر کنند (۲۰ محرم ۶۵۶/ژوئیه ۱۲۵۸)، در بغداد درگذشت.^۲ بر اساس نوشته‌های ابن الفوطی، که نشان می‌دهد وی با پناه بردن به خانه وزیر، ابن العلقمی، از قتل عام مهاجمان جان به در برد و حتی به عنوان کاتب صلاح (بایگانی دیوان ضمائیم) تعیین شد، «تاریخ دوم» محتمل‌تر است، نام کامل وی عزالدین ابوالحامد بن عبدالحمید بن ابی‌الحسن هبه‌الله بن محمد بن ابی‌الحدید المدائنی است. با این همه، نام دیگری نیز برای پدرش ذکر می‌شود؛ برطبق نوشته روضات الجنان، نام پدرش ابوالحسن حمادالدین محمد بن محمد است نه، هبه‌الله (در صفحه پایانی جلد چهارم نهج‌البلاغه، که در سال ۱۳۲۹ هـ در قاهره منتشر شده، نسب وی این‌گونه آمده است: ابن هبه‌الله بن محمد بن محمد ابی‌الحدید) پدرش قاضی بود. نام دو برادر ایشان در منابع ذکر شده است، یکی موفق‌الدین ابوالمعالی احمد یا قاسم، که بخشندگی عبدالحمید را نداشت، ولی (بر طبق روایت ابن‌کثیر) از شهرت زیادی به عنوان فقیه، ادیب و شاعر برخوردار بود. برادر دیگرش، ابوالبرکات محمد، کاتب نظامیه‌ها و شاعر بود، وی در سن ۳۴ سالگی در سال (۵۹۸/۱۲۰۱ م) درگذشت.^۳

عبدالحمید جوانی را در زادگاهش گذراند، در آن‌جا اصول کلام را مطالعه کرد و به معتزله گرایش یافت، وی به دلیل حضور در مدائن، جایی که شیعه در آن صاحب نفوذ بود، هفت قصیده، مشهور به «العلویات» را سرود که گرایش‌های قوی شیعی‌اش را نشان می‌دهد.^۴ او بعد از آن به بغداد رفت و پس از آشنایی با دانشمندان آن‌جا، عقایدش تعدیل شد، وی در آن‌جا

از حمایت خلفای عباسی بهره‌مند گردید، به طوری که هدایایی از ایشان دریافت کرد و موقعیت‌های اداری زیر را به دست آورد:

[وی ابتدا] کاتب دارالتشريفات (ادارهٔ پیمان‌نامه‌ها) بود. بعد از آن در دیوان دارالخلافه مشغول شد و پس از آن ناظر یک بیمارستان بود و سرانجام رئیس کتابخانه‌های بغداد، شد.^۵ ابن ابی‌الحدید خود می‌نویسد، مسئولیت‌های وی، کارش را از لحاظ غنای فرهنگی با ارزش نمود و مانع از اشتیاق او به کسب علم و دانش و سرودن شعر نشد. ابن العلقمی، آخرین وزیر خلفای عباسی، بیشترین حمایت‌ها را از وی می‌نمود و این به دلیل تفاهم سیاسی، مذهبی و ادبی مشترک بین آنها بود.

بروکلمان، تنها اطلاعاتی دربارهٔ پنج اثر علمی ابن ابی‌الحدید ارائه می‌دهد که عناوین آنها با پاره‌ای اطلاعات دیگر، از این قرار است:

۱. نقد کتاب المثل المسائر فی الادب الکاتب و الشاعر، اثر ابن اثیر نصرالله بن محمد می‌باشد.^۶ این اثر به دستور خلیفه مستنصر، نوشته شد که عنوان آن «الفلک الدائر علی مثل السائر» بود و خیلی زود نقدهایی بر آن نوشته شد.^۷ شروع تألیف این اثر در اول ذی الحجه ۶۳۳هـ برابر با ششم آگوست ۱۲۳۶م بود و در مدت پانزده روز به پایان رسید.

۲. شرحی بر کتاب آیات البینات^۸ اثر فخر الدین رازی.

۳. شرحی بر المنتظم فی الطب، اثر ابن سینا.^۹

۴. منظومه‌ای از کتاب فصیح الطلاب،^{۱۰} از این که، ابن ابی‌الحدید این مجموعه را در ۲۴

ساعت سروده شاید بتوان به ذوق شاعرانه‌اش پی برد.

۵. شرحی بر نهج البلاغه: مجموعه‌ای مشهور که به وسیله شریف رضی، جمع آوری شده

(نه برادرش سید مرتضی)، این مجموعه شامل کلمات قصار، نامه‌ها، موعظه‌ها و اندرزها و...

است که به علی بن ابیطالب^{علیه السلام} منسوب است.^{۱۱} این شرح، شامل بیست جزء است و انصافاً

اثری ماندگار توصیف می‌شود.^{۱۲} این اثر، منبع اطلاعاتی بزرگ در زمینه‌های مختلف محسوب می‌شود. مؤلف در هر بخش، از کتاب‌های متعدد استفاده نموده و برای توضیح کامل و جامع بحث، مباحث لغت‌شناسی، فلسفی، تاریخی، دینی، ادبی، شرح حال افراد و دیگر موارد را ذکر کرده است. (این نکته قابل توجه است که مؤلف در شرح خود، صفحات طولانی را به مطالب تک‌نگاری‌هایی اختصاص داده که قبل از طبری نوشته شده یا وی از آنها استفاده نکرده است. به این دلیل است که مؤلف، ابتدا شرحی مختصر و دقیق از موضوع ارائه داده و سپس به مطالعه کامل و همه‌جانبه موضوعات مختلف پرداخته است. (استفاده از چاپ جدید این کتاب که محمد ابوالفضل ابراهیم آن را در بیست جلد در قاهره منتشر کرده آسان‌تر است) مؤلف برای این اثر بیش از پنج سال زمان صرف کرده است.^{۱۳} (از اول رجب ۶۴۴هـ / ۱۲۴۰م تا پایان صفر ۶۴۹هـ / ۱۲۵۱م).^{۱۴}

کتاب شرح نهج البلاغه به وسیله موفق، برادر ابن ابی‌الحدید به وزیر، ابن العلقمی، تقدیم شد و پاداشی نقدی معادل (صد دینار، یک خلعت افتخار و یک اسب) برای ابن ابی‌الحدید در برداشت. فخرالدین عبدالله بن هادی بن امیرالمؤمنین المؤید بالله یحیی بن حمزه زیدی^{۱۵} گزیده‌ای از آن را با عنوان العقد الفرید المستخرج من شرح ابن ابی‌الحدید، جمع آوری کرده که به فارسی ترجمه شده است.^{۱۶} به فهرست بروکلمان موارد زیر را نیز باید اضافه نمود:

۶ الاعتبار علی کتاب الذریعه فی اصول الشریعه در سه جلد، گفته شده که مؤلف الذریعه، سید مرتضی بوده ولی از قرار معلوم نویسنده آن شریف‌المرتضی است (این کتاب به وسیله بروکلمان ذکر نشده است).

۷. نقد المستصفی غزالی، مستصفی من علم الاصول.^{۱۷}

۸. الحواشی علی کتاب المفصل فی النحو، اثر زمخشری.^{۱۸}

۹. تعدادی شرح‌های انتقادی (تعلیق) بر المحصول فی علم الاصول به وسیله فخرالدین

۱۹. رازی.

۱۰. شرحی بر اثر محصل افکار المتقدمین و المتأخرین، یک متن فلسفی نوشته شده به وسیله فخرالدین رازی.^{۲۰}

۱۱. شرحی بر کتاب مشکلات العزیز، از ابوالحسن بصری، در علم کلام (هیچ‌کدام از این آثار مؤلف، توسط بروکلیمان ذکر نشده است).

۱۲. یک مجموعه دینی، تاریخی و ادبی تحت عنوان العبقری الحسان، که در آن مؤلف گونه‌هایی از نثر و شعرش را معرفی نموده است.

۱۳. شرحی بر کتاب الیاقوت، نوشته ابواسحق ابراهیم بن نوبخت.^{۲۱}

۱۴. الوشاح الذهبی فی العلم الادبی که جزئیات بیشتری از آن شناخته شده نیست. ابن ابی‌الحدید، علاوه بر این که متفکری عالی رتبه است، از جانب اتونوماسیا* به نام «شاعر عراقی» توصیف شده است و برخی از دانشمندان اشعار وی را شرح کرده‌اند. اشعاری که در ذیل آمده، توسط وی سروده شده است.

۱. دیوان اشعار شامل همه نوع شعر از مدیحه‌سرایی تا غزل، که تسلط وی بر مناجات صوفیانه و خطابه نیز در اشعارش کاملاً مشهود است.^{۲۲}

۲. قصایدی که تحت عنوان قصیده السبع العلویات یا سبع العلویات، شناخته می‌شود که حداقل چهار شرح بر آن وجود دارد،^{۲۳} و موضوعات آن عبارتند از:

(الف) فتح خیبر؛

(ب) فتح مکه؛

(ج) ستایش پیامبر؛

(د) کشته شدن حسن بن علی بن ابیطالب.

۳. مستنصریات، که به دستور خلیفه «مستنصر»، سروده شده است. اشعار ابن ابی‌الحدید به وسیله صفدی و هم‌چنین ابن شاکر، در مجموعه زندگی‌نامه‌ها نقل شده است.

این اطلاعات نه تنها از وجود دانشمندی بزرگ و آگاه در همه علوم عقلی خبر می‌دهد، بلکه وی را از دیگر دانشمندان مسلمان نیز متمایز می‌کند. جزئیات اطلاعاتی که درباره وی در روایات الجنات آمده و در ریحانه‌الادب نیز تأیید شده، نشان از شخصیت جذاب ایشان است؛ این دو منبع نشان می‌دهند که برای بیان گرایش‌های سیاسی و مذهبی این دانشمند بزرگ اسلامی مشکلاتی وجود دارد. قضاوت‌های گوناگونی در این زمینه انجام شده، ولی دقیقاً مذهب وی مشخص نیست و نویسندگان به ذکر امتیازات وی بسنده کرده‌اند:

بعضی گفته‌اند که وی در اصول، معتزلی و در فروع، شافعی بوده است (بنابر این اظهارنظر وی سنی بوده است). برخی به دلیل صراحتش در اثبات حقایق علی، وی را شیعه قلمداد کرده‌اند یا این‌گونه گفته‌اند که وی ابتدا معتزلی بوده و بعد شیعه شده است. هم‌چنین گفته شده که وی بینابین دو گروه شیعه و سنی بوده است (بین الفریقین) حتی از جهت «حسن انصاف»، موقعیتش نسبت به سنی‌ها را با موقعیت عمر بن عبدالعزیز نسبت به بنی‌امیه مقایسه کرده‌اند.

برخی وی را جزء معتزله جاحظیه توصیف کرده‌اند که در اعتزال، از ایده‌های جاحظ پیروی می‌کرد و در حقیقت، عقیده دینی وی که در شرح نهج‌البلاغه آمده، از بسیاری جهات با جاحظ موافقت دارد.^{۲۴} یک بررسی دقیق و منصفانه از بعضی صفحات مجادله‌آمیز او در شرح نهج‌البلاغه و ارزیابی کمی و عمقی این اثر مشخص می‌کند که وی امامی مذهب، نبوده است.^{۲۵}

پی‌نوشت‌ها

۱. این مقاله ترجمه‌ای است از مدخل ابن ابی‌الحدید در دائرة المعارف اسلام
IBN Abilhadid in Encyclopaedia of Islam v. 3, p.684-686.
۲. نگارش مهم‌ترین کتاب ابن ابی‌الحدید، قبل از تصرف بغداد به دست مغولان بود و حتی اگر
وی، بعد از تصرف این شهر وفات یافته باشد، فرصت تغییرات لازم در ارتباط با تصرف
بغداد را نیافته است، زیرا که در شرح خطبه ۱۲۸ چنین می‌نویسد که مغولان هرگز موفق به
تسخیر بغداد نخواهند شد. ر.ک: ابن ابی‌الحدید، شرح نهج البلاغه، تحقیق محمد ابوالفضل
ابراهیم، چاپ اول، (تهران، انتشارات کتاب آوند دانش، ۱۴۲۱ق) الجزء الثامن، ص ۱۸۸، در
شرح خطبه ۱۲۸.
۳. ابن‌السایب، ص ۸۸.
۴. دقت در این قضیه ممکن است، گرایش‌های شیعی وی را تأیید کند، ولی شیعی بودن وی از
این قضایا استنباط نمی‌شود؛ زیرا که وی در العلویات می‌گوید که شیعه نیستم، ولی شیعیان
را دوست دارم. ر.ک: ابن ابی‌الحدید، پیشین، الجزء الاول، مقدمه ابوالفضل ابراهیم، ص ۱۲.
۵. بر اساس گفته محمد ابوالفضل ابراهیم، در مقدمه‌ای بر شرح نهج البلاغه.
۶. کارل بروکلمان، تاریخ الادب العربی، ترجمه به عربی عبدالحلیم النجار و دیگران (مصر،
دارالمعارف، ۱۹۵۹-۱۹۷۷م) ج ۱، ص ۲۹۷-۵۲۱.
۷. ر.ک: حجاج الخلیفه، چاپ فلوگل، ج ۵، ص ۳۷۳.
۸. کارل بروکلمان، پیشین، ج ۱، ص ۵۰۷، ۸۲۳.
۹. همان، ص ۸۲۳.
۱۰. همان، ص ۱۱۸.

۱۱. همان، ص ۴۰۵، ۷۰۵.
۱۲. ابن ابی‌الحدید، شرح نهج البلاغه، چاپ چهار جلدی در قاهره، ۱۳۲۹.
۱۳. ر.ک: کاتالوگ کتاب خانه خدیوی در قاهره، ۱۳۰۷، ج ۴، ص ۲۸۸.
۱۴. کارل بروکلیمان، پیشین، ج ۱۱، ص ۲۴۲.
۱۵. همان، ج ۱، ص ۷۰۵.
۱۶. همان، ص ۴۲۴ - ۷۵۴.
۱۷. همان، ص ۲۹۱ - ۵۰۹.
۱۸. همان، ص ۵۰۹ - ۹۲۱.
۱۹. همان، ص ۵۰۷ - ۹۲۳.
۲۰. همان، ص ۳۲۰.
۲۱. چند نمونه در شرح نهج البلاغه، ج ۴، ص ۲۹ - ۳۰، گنجانده شده‌اند.
۲۲. کارل بروکلیمان، پیشین، ج ۱، ص ۲۴۷ - ۲۴۹.
۲۳. با یک بررسی مختصر می‌توان فهمید که کمتر از پنج سال، صرف تألیف کتاب شده است و خود ابن ابی‌الحدید هم صراحتاً به این موضوع اشاره می‌کند.
۲۴. البته باید در نظر داشت که از جهاتی نیز اندیشه وی با جاحظ متفاوت است، از جمله در مورد تفضیل علی و ابوبکر، در این خصوص، جاحظ در کتاب العثمانیه مفصل بحث نموده است و ابن ابی‌الحدید در سراسر کتاب شرح نهج البلاغه، برخلاف آن اظهار عقیده کرده است.
۲۵. از مطالعه شرح نهج البلاغه چنین استنباط می‌شود که وی زیدی مذهب نبوده است. به عنوان نمونه، نظر متکلمان زیدی را رد می‌نماید، ر.ک: ابن ابی‌الحدید، پیشین، الجزء العشرون، ص ۱۱ - ۲۷، و رد این نظر در ارتباط با اصحاب ص ۲۷، دفاع از عثمان هنگام تبعید ابوذر، الجزء الثامن، ص ۲۰۳، فرق گذاشتن بین تفسیر خویش و تفسیر شیعیان، الجزء السادس، ص ۳۴.

منابع

- ابن ابی الحدید، شرح نهج البلاغه، تحقیق؛ محمد ابوالفضل ابراهیم، الطبعة الاولى (تهران، انتشارات کتاب آوند دانش، ۱۴۲۱ق).
- ابن خلکان، شمس الدین احمد، وفيات الاعیان و انباء ابناء الزمان، تحقیق از احسان عباس (بیروت، ۱۹۶۵، دارصادر، بی تا).
- ابن کثیر، ابوالفدا حافظ، البدايه و النهايه، تحقیق ابوملحم، و علی نجیب عطوی (بیروت، دارالکتب العلمیه، بی تا).
- بروکلیمان، کارل، تاریخ الادب العربی، ترجمه به عربی: عبدالحلیم، النجار، و... (مصر دارالمعارف، ۱۹۵۹ - ۱۹۷۷) ج ۶.
- تبریزی خیابانی، محمدعلی، ریحانه الادب فی تراجم المعروفین بالکنیه و اللقب، ۱۳۲۴.
- زرکلی، خیرالدین، الاعلام (بیروت، دارالعلم، للملایین، ۱۹۸۹م).
- صفدی، خلیل بن ایبک، الوافی بالوفیات، باهتمام هلموت ریتز، ۱۳۸۱.
- الکتبی، محمد بن شاکر، فوات الوفيات، تحقیق احسان عباس (بیروت، دارالثقافه، بی تا).
- کحاله، محمدرضا، معجم المؤلفین (بیروت، داراحیاء التراث العربی، بی تا).

